

Na lesní samotě.

Román.

Raději bych byla sama zahynu la, pravila dívka a oči její pravily že mluví pravdu.

Nikoliv bez úzusu pohlédla baron na ní. Odkud nabyla dívka takové pevnosti a srdnatosti? Vyrostla za poměrů nejhudobnějších, kterak bylo možno že v nich vyspěla tak pevná a otužilá povaha?

Až Robert ujde všemu nebezpečí, pak chci se také o tebe postarati, pravil baron. Nesmíš zakrnti a hynouti! Což si nikdy nezatočila po tom, odloučit se od své babičky?

Kristina mlčela. Myšlenky její braly se jiným směrem. Byla odhodlaná přiměti Roberta k útěku, zároveň ustanovila se pevně na tom že sním uprechne, neboť nemožila jej opustit, život bez něho se jí zdál býti jako život břízky o samotě na pastvině stojící, bouře jí zmítala a ohýbala ji. Nadešla-li vesna větve její ozdobily se čerstvou zelení, ale nikdo se tomu nevěnoval a nadešel-li jeseň setřásal vítr šedé listy její. Tiše a osamotě stála zde opět, nemaje nikoho, jemuž by si mohla postěžovati.

Již jako dítě mívala soustrast se stromem tím tak o samotě na pusté stojícím a mnohou hodinu pod ním poseděla. Bylo jí pak jako by opuštěný strom sledoval útechy v tom, že se mu přibližovala živoucí bytost.

Nikdy si nezatočila odejiti od tud? opakoval baron.

Kristina záporně zavrtěla svojí hlavou.

Nepoznala jsem jiného života, stromy v lese byly mým soudruh, sem vždy jsem se utíkala, kdy se mi u babičky zastesklo, aneb šla jsem k dědečkovi do lomu a hleděla naň, kterak pracuje. Stařec byl pokaždě potěšen, když já jsem k němu přišla, neboť nemá nikoho na světě kdo by s ním dobře smýšlel.

Máš ho ráda? tážal se baron.

Ano, neboť jest dobrák. Lidé se mu posmívají, že jest chorý a slabý na duchu, povídají že prý jest zlomyslný, avšak kdo mu jednou prokázal něco dobrého, toho nezapomene nikdy.

Vydělá ještě tolik kolik potřebuje ke své výživě?

Nepotřebuje mnoho neboť síly jeho ubývají každodenně.

Dobře řekni mu aby na každého prvního měsíce přicházel ke mě. Budu mu vypláceti několik zlatých jako podporu.

On, by je propil podotkla Kristina. Má-li peníze nepracuje.

Pak za něho zaplatím chléb i jinou potřebu, kterou bře ve vsi.

Kristina pohlédla na barona a z očí jejích vyzíral pocit vděčnosti. Stará Mára snažila se vždy jí vštěpovati proti muži tomu jen nenávisť, lidé nazývali jej pyšný a zatvrzelý, a nyní ač ho za nic nezdála, sliboval dědovi jejímu podporu.

Ví babička tvá že Robert se zde v lese zdržuje se zde v lese otázel se.

Nikoliv.

Pak jí to zamlč neboť nemám k ní důvěry, že by mohla býti mlčeliva i dosti prozřetelna aby bratra svého neprozradila.

Byla bych jí to beztoho nepověděla pravila Kristina.

To je dobře, pokračoval baron. Dnes večer vyhledej Roberta a dej mu peníze. Řekni mu, aby ještě dnes v noci uprechl a pokud možno opatřil si oděv, v němž by ho snadno nepoznali. Vlož mu na srdce aby byl opatrným a vyříd' že ho neopustím, ale budu oň pečovat vyříd' mu to.

Ano odvece Kristina a sklopila oči, neboť myslila na to, že uprechne s Robertem.

Zítřka budu zde na tebe čekati přineseš mne o tom zprávou.

Kristina mlčela.

Baron vzal jí za bradu aby pozvedl jí hlavu a pohlédeti jí do očí.

Bezděně ucouvla na krok.

Bojíš se snad tážal se s úsměvem. Snad se nedomníváš že bych na

tobě mohl žádati někdy něco nepravého.

Kristina pohlédla mu přímo a otevřeně do obličje.

To vím odpověděla.

Tak! A odkud to víš.

Poněvadž jste příliš hrdým aby ste mohl žádati něco nepravého, odušila dívka.

Tak jest to dobře zvolal baron živě. Člověk má býti hodně hrdým, než aby dopustil se bezpráví! Kdo hrdosti této nemá nebude broziti se žádného skutku. Nyní mi podej ruku, zítřka ráno budu tebe očekávati.

Kristina stanouce nepohnutě pohlížejíc za ním. Kterak silná posava jeho odud vzpřimena kráčela, bylo na ní patrné že zvykla od mládí k omu, choditi s hlavou vzpřimenu. Již chtěla po spíšij za ním a říci mu že druhého dne na něho nebude čekati, poněvadž chce uprechnouti s Robertem Zamočil se jí pocit studu, když po myšlila že může toho klatat a neříci mu, kterak Roberta miluje.

Co si o ní pomyslí až druhého dne bude na ní čekati marně? Osvědčil se Robertovi tak velko myslným a ona klamala ho.

Najednou vznikla v ní myšlenka, odkud pochází účasti, jaké baron k Robertovi jeví, než v brzkou ustoupila myšlenka ta blaženému pocitu že milence má nyní prostředky k útěku. Potěžkávala závitky zlatáků v rukou, tolik ještě Robert nikdy neměl—toť bylo proň bohatství! Kterak bude zas-nout, až mu dá peníze a poví, co jí baron uložil! Uprechne s ním a bude navždy náležeti jen jemu.

Pak pospíšila domu.

Stará Mára sedí v jizbě pohlédla zptavěna dívku, když vešla. Pomyslení že stařenu tak brzo opustí a snad jí nikdy neuvidí, vzbudilo v dívce vlnitější náladu.

Čeho chtěl baron od tebe? tážala se stařena.

Kristina mlčela. Nesmělat pověděti pravdu.

Čeho chtěl baron od tebe? opětovala stařena upírajíc pronikavé zraky na Kristinu, jako by jí do nitra nahlédnouti chtěla.

Nemluvila jsem s ním! odušila dívka, odvracejíc se aby stařena neviděla její tvář.

Tys s ním nemluvila! zvolala a zdvihla se. Myslíš bláhová že můžeš klatati staré zraky mé? Byl zde, tážal se po tobě, šel do lesa aby tebe vyhledal a na tváři tvé poznala jsem že tebe našel. Co máš s mužem, kterého nenávidím!

Pohléd' na mne a řekni mi znova že jsi s ním nemluvila! Nikdy si nebylo mnoho na tobě, ale bláh-leu jsi nebyvala.

Ano, mluvila jsem s ním, odud věděla Kristina hledíc klidně na stařenu.

Co chtěl? nevěř Bassendorfum, všichni byli hrdí a tvrdého srdce. Myslí jen na sebe a proto nebyli takového bohatství.

Váptával se mne na děvu.

Co jest mu po opilci?

Tážal se mne může-li ještě pracovat, pak doložil že za děda bude platit chléb, jež si přináší ze vsi.

To—to že povídá? pravila stařena a zrak její utkvěl na tváři dívčině.

Ano — to řekl.

Hahaha! O opilce chce se starati a mne chce vyhnati ze svého dvora! Za něho chce platit chleba aby všechno ostatní mohl propítí co vydělá! horlila stařena rozzezeně.

Přej mu toho babičko namítala Kristina.

Ne — ničeho mu nepřeju — ničeho! volala stařena více se rozčlňuje. Pro mne nedělámko nic já musím strádati a hladověti! A proč chce baron o toho opilce pečovat! Bez příčiny nečiní nic ho — znám ho líp než ty! No dobře že za starého bude platit chleba, aspoň se tak brzo dopije k smrti.

Nebudu se o něho starati nechť si třeba v lomu zhyne, pak ať dá ho baron také pochovati!

Znovu se zjevil.

—Godwin in Pittsburgh Dispatch.

Kristina mlčela. Myšlenka na děda tísnila jí srdce. Kdo měl o něho pečovati kdyby se roztal? A měla nyní starce opustiti, aniž by ho ještě jednou spatřila? Viděla ho v duchu kterak po ní touží a pohlíží na cestu, kterou k němu chodívala. Nepřišla-li k němu jeden den, již ze zraku jeho vyzníval smutek a tichá včítka.

Těžký zápas vznikl v duši její Od Roberta nemohla opustit, neb jemu náleželo její srdce, však své ho děda neschála také opustit, neboť mimo ní nebylo nikoho, kdo by schoromyslným měl trochu soustrasti. Tu vzpomněla si na barona.

Což by se nepostaral o starce, kdy by ho za to požádala?

Myšlenka ta poskytla jí úlevu.

Proč stojíš tak zamčlena? tážala se Mára nemohouc to pochopiti.

Tvá slova působí mne bolest, odvětila Kristina. Ty mluvíš tak nelaskavě o dědovi a přece jest to muž tvůj a churaví.

Ha! což bych měla opilce chváliť? zvolala stařena podrážděna. Není mi mužem a nechtešla bych aby jím nikdy byl, neb jest příčinou že jsem upadla v chudobu a bídu, nikdy se o mne nestaral — nikdy! Proč jsi neřekla baronovi aby i za mne platil chléb? Což já jsem méně než Kristina Klas? Či žiju v nadbytku?

Jdi k němu a popros ho a jsem přesvědčena že i tobě poskytne podporu.

Hahaha! Já bych měla jiti k němu? aby mne dal opět ze svého dvora vyhodit!

Neučini toho.

A přece k němu nepůjdu — nikdy, nikdy! Raději budu zebrať Volala jsem kdysi naň že se mu zle povede a kdykoliv naň pomyslímu opětuji přání to a kdybych ho někdy spatřila v bídě dožila bych se radosti největší, neboť nemohu si jiné ani pomyslíti.

Kristina nebyla s to aby poslouchala taková slova o muži, který k ní zachoval se tak přímo a poctivě, proto odešla z jizby do své komůrky. Sedla si na pelest svého lože a pohlížela se v myšlenky.

Nadecházel z nenáhla soumrak. Ještě chvílku a pak měla opustit chatu, aby se tam snad nikdy již nevrátila. Mládí její uběhlo zde bezevš radosti, ale přece chatu milovala, vyrostla v ní s tím jemuž náležel každý tep srdce jejího.

Čelo jí plálo. Pomyslení, že uprechne s Robertem, a bude navždy jeho, zachvělo blaženě tělem jejím. Posud nemohla ani štěstí to chápati, přišloť tak rychle a ne očekávané. Kam jí zanese osud? Kteraká bude její budoucnost? Takové otázky tanuly jí na mysli — odpovédla na ně neměla. Jen na tom ustanovila se pevně. Chtělaf při milenci svém setrvatí věrně až do poslední chvíle jeho života. Ni bída ninouze neměly jí od něho odloučiti, chtěla s ním snášeti

všechno a býti mu nápomočna. Vzhopivši se svázala několik věcí do uzlíčku, kam i vložila peníze, které jí baron daroval. Z toho co jí náleželo, vzala si jen pramálo, zůstavila všechno ostatní své babičce.

Pomyšlela na to, že napíše několik řádků, aby babička, aspoň věděla, kam se ubírá, ale pak se vzdala myšlenky té. Teprve až Robert bude v bezpečí, pošle babičce psaní. Vidělaf, že jí babička nebude ani tak postrádati jako ubohý děd!

Nadešel večer a stará Mára odebrala se již na lože, když Kristina nesouce malý uzlíček potichu vycházela z komůrky. Srdce jí silně bušilo, že obávala se aby se neprozradila. Předě dvěmi ložnicemi babiččiny stanula po několik okamžiků tiše. Srdce se vřelo jí to křečovitě, když pomyšlela, že stařenu zanechává samotnou — ale jinak nebylo lze. Pudilo jí to odtud mocí že nemohla odolat.

Po tichu volala stařeně s bohem snad navždy! Teprve když vyšla z chaty a pospíchala k lesu, nad nímž trpýtili se věčné hvězdy, a když zaslechla to důvěrné šumění ve vrcholech stromů — teprve nyní oddechla si volněji. Vnitřní zápas jako mžikem zmizel! Nemohla zůstatí zde, zrak její hleděl do budoucnosti, tam byl její cíl a na děje ve štěstí! Rychle pospíšila k místu, kde se s Robertem po jeho útěku každého večera scházela nemohla se dočkati okamžiku, aby ho spatřila a vrhla se mu v náručí s výkřikem: Zde máš peníze, více než jsi kdy měl! Nyní přechme, jsem pohotová a pojd' s sebou po celý život, kamkoli mne povedeš a kam — sud ložku našeho života zažene! Nehrozím se u tebe.

Došla na místo; milence zde ještě nebyl. Netrpčivost hnala jí sem dříve — usedla v mžikém nechu, aby naň počkala. Vždyť včel bylo ticho, temnými vrcholky stromu shlédla trpýtili se hvězdičky. Naslouchala neuslyšeli se bližiti kroky svého milence, slyšela bzučení jednotlivých broněk, kteří jí nad hlavou poletovali.

Pohlížela se v snivé důmání! občas sebou skubla uleknuta a pohlížela polo bojácně polo pátravě po vůlku. Proč Robert nepřicházel? Ton dobou býval vždy u ní. Nemohla si sice vzpomenouti, sblíbil-li věra najisto, že dnes přijde ale že si toho vroněně přála, věřila tomu. Kterak snadno mohl se nějakou náhodou opozditi!

Opět zadívala se; hodina za hodinou mýjela, ale Robert nepřicházel. Kojila se naději, že použijou noci, aby hodně daleko ušli — a nyní téměř polovice noci minula Pojednou temně zazněla v dáli střelná rána a ozvěna nesla jí pékně po horském svahu temnou nocí dále. To byla rána z jeho ručnice slyšela jí tak často a bystrý

sluch její rozeznal jí. Zdržel se tak dlouho na čekání ale nyní už musel brzy přijiti. Srdce její ovládla nová naděje. Naslouchajíc mu uchu nemohl ujiti ani nejmenší šum, — avšak kroky milence nezazněchla.

Konečně znepokojena vyskočila. Chtěla mu běžeti vstříc, ale nevěděla od které strany přijde. A musl přijiti, musil přece tušiti, že na něho čeká a přináší mu zprávu radostnou.

Rozčlelena přecházela pod stromy, zmnohovala se jí úzkost. Stihlo ho snad nějaké nestěstí? Usilovně snažila se utišiti a zaplašiti obrazy, které v rozčlelené mysli její vyznívaly.

Rozčlelení, ustavičné kolísání mezi naději a úzkostí unavilo jí usedla a předpírajíc hlavu o ruku ztrnule hleděla před sebe na tmavou zemi.

Noe minula, počalo již svítati. Třesouce se zimou skubla sebou. Nepřišel a minula noc, v které doufala, že daleko se octne odtud. Odhrnula si rukou vlasy se skrání a přejela si čelo, úzkosti a přemítáním byla hlava její jako vyprahlá. Bylo jí jako by štěstí, kterému s tak radostným rozčlelením hleděla vstříc, navždy bylo zmizelo.

Stáhla si pevněji šátek na rama na, neboť mrazilo jí, ale přece ne pomyšlela na návrat domů. Robert ještě mohl přijiti a byt' ted' nemohli přehnouti, neboť za dne musil se skrývati, tedy chtěla mu aspoň povědět, co jí baron na srdce vložil.

Teprve když ranní slunce olemovalo vrcholy stromů zlatou září a jasné paprsky jeho pronikaly křovím, chystala se k odchodu. Byla unavena a zmalátnělá, jako ještě nikdy. Zvolna kráčela odtud nesouce malý uzlíček v ruce. Hleděla si namluviti že to co jí večer tak radostně rozčlilo, jen o jeden den jest posmutno; jak brzo uplyne několik těch hodin, myslila si Avšak srdce nedalo jí tak snadno se upokojiti.

Když blížila se k chatě, spatřila k nemalému úzusu státi stařenu předě dveřmi. Váhavě stanula. Co stařenu tak záhy vypudilo z lože? Pak kráčela k chatě, neboť toho by se mohla po tak dlouhém a úzkostném čekání v minulé noci se ještě obávati?

Stará Mára byla nemálo udivena, když spatřila Kristinu vystupovati z lesa.

Odkud přicházíš? tážala se.

Kristina mlčky chtěla jiti okolo ní.

Stařena chopila jí za rameno a zadržela jí.

Kde jsi byla? opětovala.

Nevrle chtěla se jí Kristina vymknouti.

Hahaha! Ty jsi opět mluvila s baronem! pokračovala stařena. Proto té večer vyhledal a dnes se se zase časně sešli.

Prudce vymkla se jí Kristina a temně oči její vzplanuly nevolí. Bledě tváře její ještě více zbledly.

Bud' tichá a pokojná! zvolala hlasem vášnivě pobouřeným. Nemluvila jsem s ním, nešla jsem do lesa pro to abych se s ním shledala. Co jsem tam shledala. Co jsem tam hledala po tom ti nic není!

Pak okolo stařeny vešla do chaty, a tato neodvážila se zdržovati jí, neboť když oči dívčiny zaplály tak temně, bála se jí. Hučela jen několik nesrozumitelných slov.

Když Kristina vešla do komory všechna zemdlená klesla na lože, střela si rukama tvář, aby neviděla jasné paprsky sluneční, které jako zoufalému postavení jejím na posměch vnikaly tak veselé a

přívětivé do vnitř.

IX.
Baron v umluvenou chvíli odebral se do lesa, aby setkal se s Kristinou. Kráčel s lehká, domnívá se, že Robert už jest v bezpečí, a těšil se na setkání s Kristinou. Bylo co si v bytosti děvčete, co ho k ní vábilo. Z velkých temných očí, které dovedly vzplanouti tak vášnivě, vyzíral klid pevné povahy.

Nezapoměl slov jejich že jest příliš hrdým, než aby dopustil se něco nepravého, a užasl nemálo, když uslyšel slova taková z úst, prostého a chudého děvčete. Mohla mluvit tak poněvadž v jejím srdci sídlil eit takové podobné hrdoosti. Co by bylo stalo se z ní kdy by byla nabyla pečlivého vychování?

V obratnosti vylíčovaf si myšlenku tu dále, bezděčně utvořil si o ní obraz, jakou by se byla stála v poměrech jiných šťastných. Nebyla hezká, vášnivá krev jež proudila jí v žilách, nebyla ničím zkrocena—to ale všechno zmizelo by když duch její se vzdělal, je mnoho tváří které zdají se býti nepěkný, pokud trvají v klidu, ale změní se náhle jakmile se jich dotkne duševní rozčlelení, každý tak zdá se býti změněn a zdá se býti výrazem citů, nevidíme již jen tvář, nýbrž z planoucích zraků hledj na nás vnitřnost člověka a nyní může se i nehezká tvář zdáti pěknou, a jest vskutku pěkná, dávají jí duch uslechtilějšího výrazu.

V lese setkal se baron s několika četníky a myslivci překvapen stanul. Vytáhli znova aby Roberta hledali?

Tážal se známého myslivce na příčinu. Pátráme po vrahovi myslivce Šuberta, odušil. Tehdá nám neujde a nepodaří-li se nám ho polapiti živého tedy přivlečeme ho aspoň mrtvého.

Myslíte skutečně že se zdržuje zde v lese? namítal baron s úsměvem.

Víme to jistě odpověděl myslivce. Aby se o našem úmyslu nedověděl zatajili jsme ho a sešli se teprve v lese. Byl by nám již prve padl do rukou, kdyby ho byl někdo nevaroval.

(Pokračování.)

Kdykoliv máte něco na prodej, oznamte to v tomto listu. — Oznamky účtujeme levně.

Veškeré tiskové práce zasílejte firmě

v Clarkson, Neb.

Dr. E. ČAPEK

Dr. F. J. KOLOUCH

čestí chirurgové

Lincoln, : Nebraska

1417 O. Street.

Provádíme všechny operace na lidském těle. Ženským nemocem věnujeme zvláštní pozornost. — Nemajetně operujeme zdarma. (9)

Vojt. Svoboda

— majitel uměleckého —

pomníkového

..závodu..

v CLARKSON, - NFBR

Mám ten největší sklad pomníků na ruce západné od Omahy. — Proč byste platili od 20 do 25 procent komisi, když můžete koupiti přímo od vyrobitele.

